

Vänsterpress om terroristattacken mot *Charlie Hebdo* – januari 2015

Terrorattacken mot den franska satirtidningen *Charlie Hebdo*, som kostade 12 liv och som sedan följdes av en omfattande jakt på förövarna och deras medhjälpare som krävde ytterligare 5 liv, har skakat om en hel värld. Att terroristerna hade band till al-Qaida och Islamiska Staten verkar vara klart och al-Qaida i Jemen har officiellt förklarat sig ligga bakom dådet.

De första artiklarna från varje tidning nedan är ofta skrivna under det pågående dramat, vilket kan vara bra att ha i åtanke.

MF 15/1 2015

Innehåll

Arbetaren	1
<i>Frankrike: "Det kan barka åt skogen"</i>	1
Arbetarmakt	1
<i>Fördöm den reaktionära attacken mot Charlie Hebdo! Ingen enhet med imperialister och chauvinister mot religiösa fascister!</i>	1
Avanti	3
<i>Attacken mot Charlie Hebdo – Nej till "nationell enhet"! Kamp mot rasism och kapitalism!</i>	3
Flamman	5
<i>Skärpta motsättningar i attentatets skugga</i>	5
<i>Känns helt överkligt</i>	6
<i>Högerextrema utnyttjar läget</i>	7
Internationalen	8
<i>En massaker på det fria ordet</i>	8
<i>Kampen för jämlikhet är vårt vapen mot reaktionen</i>	8
<i>Charlie Hebdo – satirtidningen som började sparka nedåt</i>	9
Offensiv	11
<i>Ett fruktansvärt terrordåd</i>	11
<i>Miljonmarsch i solidaritet</i>	12
<i>Genuin massrörelse bästa försvar</i>	14
Proletären	15
<i>Proletären om attentatet mot Charlie Hebdo</i>	15
<i>Varningarna alla struntade i</i>	16
<i>Vi är inte Charlie</i>	17
<i>Varför ville ingen vara al-Ikhbariya?</i>	18
<i>Jyllandsposten drev fram hetskampanj</i>	18
<i>Från bin Ladin till Islamiska staten – terror med stöd av väst</i>	20

Arbetaren

Frankrike: "Det kan barka åt skogen"

Johan Apel Röstellund

Arbetaren 9/1 2015

Efter onsdagens terrorattack mot den franska satirtidningen Charlie Hebdo samlades tiotusentals fransmän till manifestationer runt om i hela landet. Frankrike är i chock och efter fredagens gisslandrama i en judisk matbutik spår många att våldet nu kan komma att trappas upp.

Samtidigt som en intensiv jakt på de två misstänkta bröder som sköt ihjäl tolv personer på den kontroversiella satirtidningen Charlie Hebdo pågick under fredagen kom också rapporter om ett gisslandrama inne i en judisk butik i östra Paris.

Nu fruktar många att spänningarna i landet kan komma att trappas upp ytterligare. Flera moskéer och arabiska restauranger har vandaliserats och efter gisslandramat inne på den judiska butiken valde flera judiska affärsinnehavare i Paris att stänga ner sina butiker under fredagen i rädsla för attentat.

Torsten Hylén är universitetslektor i religionshistoria vid Högskolan i Dalarna och han säger till Arbetaren att våldet nu kan komma att trappas upp efter de senaste dagarnas uppmärksammade händelser.

– Det är väldigt viktigt att den franska staten hanterar det här på rätt sätt. På kort sikt gäller det naturligtvis att bekämpa terroristattentaten, men på lite längre sikt gäller det att stötta och hjälpa människor i utsatta områden. Det är ofta där politiska och religiösa extremistgrupper frodas.

Han drar paralleller till 1970-talet då både vänster- och högergrupper genomförde en rad blodiga attentat runt om i Europa.

– Där slog ofta samhället till väldigt hårt, och det riskerar bara att bekräfta de här gruppernas världsbild.

I stället menar Torsten Hylén att det måste läggas mer resurser på integrationsarbete i utsatta förorter och skapa jobb till människor som hamnat utanför samhället.

Hur tror du att muslimer i Frankrike kommer att påverkas av det som hänt de senaste dagarna?

– Det är naturligtvis svårt att säga. Men partier som Front National och andra högerextrema grupper kommer säkert att få en framträdande roll och då kan det barka i väg rakt åt skogen. Jag hoppas som sagt på ett ökat integrationsarbete i stället där människor ges möjlighet att träffas. Annars kan de olika religiösa grupper lätt polariseras ännu mer.

Arbetarmakt

Fördöm den reaktionära attacken mot Charlie Hebdo! Ingen enhet med imperialister och chauvinister mot religiösa fascister!

Arbetarmakt 9/1 2015

Det mesta pekar i nuläget på att den dödliga attacken mot den franska satirtidningen Charlie Hebdo har utförts av personer med kopplingar till den islamistiska extremhögern. Det är självklart att aktionen i sådana fall i grund och botten inte handlar om satiren i sig självt.

Grupper som Al-Qaida och IS bedriver en politisk kamp för att försvara traditionella hierarkier och maktägande eliter i de muslimska samhällena, en kamp som de för med hjälp av religiös extremism. I den mån de motsätter sig imperialisterna så är det inte för att de fattiga massorna drabbas utan för att lokala kapitalister och småborgare hotas att konkurreras ut av det internationella storkapitalet. Den liberala demokratin tål de inte därför att den, trots sina begränsningar, ger ett utrymme åt arbetarklassen och socialt förtryckta grupper (kvinnor, minoriteter) att organisera sig och höras. För att bevara de traditionella eliternas makt i den muslimska världen så eftersträvar Al-Qaida mfl en totalitär stat byggd på massterror mot arbetarklassen, vänstern och socialt förtryckta. Det är därför de måste benämnas som fascister.

Attacken i Paris passar väl in i en strategi som är välbekant från islamisternas sida i Irak och Syrien. Samvetslöst slödder genomför blodiga attacker mot civila mål i syfte att elda upp maximala känslor av hat och hämnd mot (sunn)muslimerna som helhet. Al-Qaida och IS vill att vanliga muslimer ska förnedras, attackeras och helst dödas. De vill skapa rädsla och hat hos muslimerna för att kunna stiga fram som den enda kraften kapabel att försvara muslimer-na mot en mordisk fiende. Om det inte finns en uppenbart mordisk fiende så måste den skapas genom provokationer. Denna strategi har haft vissa framgångar, från deras morbida utgångspunkt sett, då den lyckats skapa inbördeskrig och hat mellan folkgrupper i Mellanöstern.

Till bilden hör att massorna i de muslimska samhällena, i Mellanöstern och i hela tredje världen faktiskt har en dödlig fiende i imperialismen. Dels för att imperialisternas utsugning och plundring skapar en misär som både förstör och släcker liv. Men också för att de mer direkt dödar genom invasioner (Irak, Afghanistan) och genom stöd till militärkupper och högerinriktade diktaturer. Detta är ett faktum som de islamistiska fascisterna utnyttjar i sin propaganda, även om de som sagt i grunden vägleds av andra skäl att vara emot imperialisterna. I detta sammanhang måste vi förstås påminna om just den franska imperialismens blodiga meritlista. Attentatsmännen mot Charlie Hebdo var amatörer i jämförelse med de franska kolonialherrar och militärer som slaktat miljontals människor i sina kolonier. Den 17 oktober 1961 dödade den franska polisen mellan 70 och 200 algerier i Paris som deltog i en helt fredlig demonstration mot Frankrikes krig mot den algeriska självständighetsrörelsen. Demonstranter slogs b.l.a. medvetslösa och slängdes ner i Seine för att drunkna. Först 1998 tog den franska staten på sig skulden för detta men har aldrig gått med på fler än 40 dödade. Detta ska komma ihåg när dessa mördare och hycklare nu gästas i högan sky om demokrati och yttrandefrihet.

För socialister är det självklart att fördöma attacken mot Charlie Hebdo. Den har sin bakgrund i en önskan att riva upp alla friheter som vänstern och arbetarklassen har slagits hårt för. Den riskerar att öka på just de motsättningar som både franska fascister och islamister trivs i. Frågan är hur den utvecklingen kan stoppas? Vägen framåt ligger i att ena arbetare och förtryckta över alla religiösa, kulturella och nationella gränser i ett gemensamt försvar för det demokratiska utrymmet i samhället. Men det demokratiska utrymmet hotas inte bara av Al-Qaida och IS. Det hotas ännu mer av imperialisterna, den repressiva kärnan i den borgerliga staten (polisen, säkerhetspolisen, militären) och av västvärldens egna högerextremister som Front National. Därför är det helt otillåtet för vänstern och arbetarklassen att förena sig med dessa fiender inom ramen för någon sorts "nationell", "demokratisk" eller "anständig" enhet. Detta är att gå i islamisternas fälla. Detta är att stärka de krafter som faktiskt bedriver ett chauvinistiskt förtryck mot b.l.a. muslimer. Det är bara den internationella arbetarsolidariteten som kan rycka undan mattan för sektaristiska motsättningar genom att kompromisslöst bekämpa allt förtryck.

Avanti

Attacken mot Charlie Hebdo – Nej till "nationell enhet"! Kamp mot rasism och kapitalism!

Jérôme Métellus

Avanti 8/1 2015

Terroristattacken mot den franska vecko- och satirtidningen Charlie Hebdo har lett till en enorm våg av ilska och upprördhet över hela landet. På kvällen efter attacken tog flera hundra tusen människor till gatan i flera städer. Den häftiga motreaktionen bland massan mot detta barbariska dåd har stärkts av det faktum att många av offren var väldigt populära och ansedda.

Alla vänsterpartier och fackföreningar har kallat till demonstrationer. Yttrandefriheten är fokus för alla paroller och diskussioner. Regeringen, högern och det nationalistiska högerpartiet Front National har tagit upp denna paroll och använder den opportunistiskt för att "försvara" en frihet som de alltid annars föraktar. De har inga problem med den strida strömmen av prokapitalistisk, imperialistisk och rasistisk propaganda som pumpas ut av den överväldigande majoriteten av de stora medierna. Sedan Marine Le Pen, partiledare för Front National, och hennes underhuggare, har börjat få mycket utrymme i media, har FN klagat mycket mindre på bristen på yttrandefrihet i Frankrike: såvitt detta parti anbelangar är allting gott i mediavärlden, där de borgerliga härskarna heter Bouygues, Lagardère, Dassault och Bolloré.

Borgarklassens grova hyckleri bör göra att arbetarrörelsen blir på sin vakt. Den härskande klassen och den "socialistiska" regeringen kommer att utnyttja denna attack och de känslor den skapat för att avleda arbetarnas uppmärksamhet från kapitalismens kris och dess katastrofala sociala konsekvenser. De kommer också att använda den för att avleda uppmärksamheten från alla de reaktionära förändringar som regeringen har gjort för att gynna en liten handfull kapitalisters intressen – inklusive de kapitalister som nämnts ovan. Detta är innebörden av alla rop om "nationell enighet" från alla de ovannämnda. En sådan idé måste bestämt avvisas av arbetarklassens och ungdomens vänsterorganisationer.

"Vi är i krig", upprepade politikerna och journalisterna igår. Ja, men om det är något "krig" som pågår i detta land, är det ett som leds av kapitalisterna och regeringen mot de demokratiska rättigheterna, arbetsvillkoren, levnadsstandarden och de sociala erövringar som massan vunnit tidigare. Den "nationella enhet" som många söker kommer inte att sätta stopp på detta krig. Dessa rop syftar till att underlätta genomförandet av nedskärningarna och försämringarna, till att börja med Macron-lagarna, som är en serie lagar för att privatisera och liberalisera ekonomin såväl som attacker mot särskilda yrkesgrupper.

Regeringen är i "krig" med vår klass. Och i syfte att splittra den, använder de regelbundet rasistisk propaganda. Premiärminister Manuel Valls, tog när han var inrikesminister över från Nicolas Sarkozy, och ökade enormt de rasistiska uttalandena riktade mot olika nationella minoriteter. Nu appellerar dessa herrar om att man "inte ska blanda ihop" jihadisterna med resten av alla muslimer i Frankrike. Men de vet givetvis att denna "sammanblandning" kommer hända i alla fall, och de räknar med att så ska ske.

Detta visar den verkliga relationen mellan de reaktionära islamisterna och högern i väst. Denna attack kommer, om den lyckas med sina syften, inte att försvara den franska staten eller högern över huvud taget. Tvärtom kommer den att stärka dem genom att splittra arbetarklassen längs religiösa och nationella linjer. Förövarna av gårdagens attack har gjort en stor tjänst för alla rasismens propagandister, som i många år har ägnat sig åt ett ideologiskt gerillakrig riktat mot muslimer. Denna rasistiska propaganda kommer nu intensifieras under de

kommande dagarna och veckorna. Arbetarrörelsen måste energiskt mobilisera mot alla högers attacker mot muslimerna. Den måste mobilisera arbetarklassen inte bara för att slåss mot rasismen utan också mot den kapitalism som föder och göder den.

Marine Le Pen uppmanar folk att ”ta ställning mot islamistisk fundamentalism” och ”att anamma effektiva och skyddande åtgärder”. Hon försöker skapa ett klimat av rädsla för att kunna skörda framgångar i opinionen. Vad gäller ”effektiva och skyddande” åtgärder, skulle sådana kunna ta formen av nya attacker mot de demokratiska rättigheterna under täckmantel av ”kampen mot terrorismen”. Återigen måste arbetarrörelsen vara vaksam och bestämt motsätta sig detta. Som vi såg i kölvattnet efter attacken i USA den 11 september 2001, slutade det med att ”antiterror”-lagarna användes mot arbetarrörelsen, inklusive fackföreningarna.

Den franska imperialismen är också i ”krig”, i Afrika och i Mellanöstern. Detta inte för att försvara demokratin och ”stora republikanska principer”, utan för att försvara den franska kapitalismens intressen. I detta har Sarkozys och Hollandes regeringar båda direkt gett stöd till fundamentalistiska styrkor, i synnerhet i Libyen och Syrien. Detta faktum är tillräckligt för att visa de borgerliga politikernas fullständiga hyckleri, som nu försöker framställa sig som försvarare av ”republikanska värden” mot islamistisk fundamentalism.

Under de senaste månaderna har Hollande ropat efter att USA ska börja beväpna den ”moderata” oppositionen i Syrien. Men dessa ”moderata” är faktiskt allihopa islamister. I själva verket har den franska imperialismen varit en av de främsta uppbackarna av den islamistiska fundamentalismen i Syrien och Libyen under de senaste åren. Den har hjälpt till att bygga dessa styrkor för att kunna bekämpa den arabiska revolutionen och för att försvara den franska kapitalismens egenintressen. Utan imperialismens direkta stöd skulle de islamistiska fundamentalisterna faktiskt inte ha överlevt.

Imperialisterna har inte att göra med dessa reaktionära styrkor i syfte att försvara folket eller för att försvara vissa särskilda principer, utan på grundval av sina egna direkta och snäva intressen. Igår stödde Frankrike jihadisterna i Syrien, och idag slåss de mot några av dem medan de öser in mer pengar till andra. Vi måste fördöma detta hyckleri och avvisa alla försök att utnyttja attacken mot Charlie Hebdo som berättigande för den franska imperialismens interventioner i Afrika och Mellanöstern.

Terrorismens och den islamistiska fundamentalismens grundvalar står inte att finna i Koranen, utan i kapitalismen och fattigdomen, exploatering, imperialistiska krig, rasism och alla andra former av förtryck som detta system betyder för miljontals muslimer runtom i världen. Vi kan inte bekämpa rasismen på grundval av några så kallade ”republikanska värden” – det vill säga den kapitalistiska republik som exploaterar, exkluderar och avskedar fattiga och marginaliserade människor över hela världen. Vi måste erbjuda den muslimska ungdomen ett program och ett perspektiv för att göra sig av med kapitalismen och imperialismen. I Frankrike, liksom överallt annars, är det framför allt vänsterns och arbetarrörelsens ansvar att underminera terrorismens och fundamentalismens grundvalar. Och för detta, måste vi bestämt avvisa varje ”enhet” med högern, den härskande klassen och dess stat.

Översättning av Stefan Kangas.

Flamman

Skärpta motsättningar i attentatets skugga

Jonas Thunberg (Ledare)

Flamman 8/1 2015

Terrordådet mot Charlie Hebdo riskerar att gynna både rasister och fundamentalister.

Regnet öser ner ute. Jag har ont i magen. Jag hade velat ägna dagen åt att skriva om ett rättvisare Sverige men tvingas av terrorister istället ägna mig åt att diskutera frågor om yttrandefrihet och mord i Frankrike. Nej, det är inte synd om mig, det är inte det jag menar. Men det börjar kännas på allvar nu, att vänsterns frågor hamnar i bakvattnet av en allt skarpare polarisering och våldsvåg, med hat och oförsonlighet på båda sidor. Några vill mycket gärna göra huvudmotsättningen i Europa 2014 till den mellan rasistiska högerpartier och terrorister som säger sig företräda islam. De lyckas för tillfället allt för väl.

Vänsterns fiender är båda dessa grupper. Vi vet att båda är ute efter oss, båda hatar oss. Båda har en historia av att döda och fängsla de på vår kant när de kommer till makten. Ändå försöker de tvinga oss att lägga mer och mer tid på att diskutera deras påhittade politiska karta, den där Europa står mot islam, där muslimska invandrare står mot infödda fransmän, svenskar, tyskar etc. Genom att lägga mord och terror bakom sina ord lyckas de. På båda sidor.

Att flera av tidningen Charlie Hebdos karikatyrrer är problematiska, gubbsnuskhumor under bältet med inte så lite rasistiska stereotyper är inte huvudsaken i dag. Rätten till liv och rätten att fritt yttra sig är inte upphävd för den sakens skull och terroristerna är fega uslingar som måste ställas inför rätta snarast. Den debatten får vänta men redan nu kan följande sägas: det är inte nödvändigt att publicera allt som Charlie Hebdo har publicerat för att visa sitt stöd för yttrandefriheten.

Ledarsidor, som vår, tvingas nu att skriva det självklara: terrorn är avskyvärd och yttrandefriheten måste försvaras. Det är ingen liten sak utan själva livsnerven i en demokrati. Den angränsar nu och stödet för de dödade och tidningen Charlie Hebdo är i dagarna kompakt. Det är bra.

I en intressant analys på sin blogg [har mellanösternexperten Juan Cole påpekat](#) hur Al Qaeda och IS med den här typen av attentat arbetar med den gamla terroristiska taktiken om att ”skärpa motsättningarna”. I terroristernas ögon är franska medborgare med muslimsk bakgrund för svåra att rekrytera, bara 30 procent av fem miljoner säger sig ens vara intresserade av religion. Den här typen av attentat är med andra ord inte bara en upprörd reaktion på en karikatur, det är en medveten provokation för att utlösa diskriminerande åtgärder mot franska muslimer. Efter det, är planen, kommer de franska, och övriga europeiska, muslimer att ha större incitament att engagera sig i terroristernas sjuka sak. På så vis sätter man igång en hatisk växelverkan där, bisarrt nog, båda sidor tjänar på läget och växer. De goda krafterna skjuts i bakgrunden och tvingas till att blanda avståndstaganden med insatser för att bemöta den mest vulgära propaganda som de båda sidorna för fram.

Vänstern har på många vis förlorat slaget om språket. På 1960-70-talen fick den stora delar av Europa – och Mellanöstern – att tala om klass och, om än i för liten omfattning, kön. Nu tvingas också vänstern av samhällsutvecklingen ständigt återkomma till frågor om ras och religion. Den här typen av attentat riskerar att cementera en sådan utveckling.

Den som vill lyfta fram något annat – till exempel den kapitalistiska kris som skapar massarbetslöshet för unga över hela Europa – får svårt att komma till tals i ett klimat som präglas av religiöst hat och rasism. Trots att ungdomar på båda sidor av den konstgjorda gränsdrag-

ningen muslimer-västeuropéer skulle tjäna på en annan politik, med arbete åt alla och stärkt välfärd, förlorar de sig i skendebatter och skenkamper om ras och religion. Visst påminner det i viss mån, som så många redan har påpekat, om det tidiga 1930-talet.

Vad vi kan göra då? Situationen är inte lätt. Men vi får härda ut magontet och fortsätta att stå upp för yttrandefrihet, religionsfrihet och ett öppet samhälle. Vi vet allt för väl att såväl terroristernas bomber och kulor som myndigheternas censur i nästa vända mycket väl kan drabba oss. Det har skett förr, även i Sverige. Denna tidning blev den 3 mars 1940 sprängd av högerterrorister för dess åsikter skull. Fem människor dödades, fem skadades. Under 1940-42 utsattes den kommunistiska pressen också för både transportförbud och statliga razzior. Grova inskränkningar av yttrandefriheten som än idag bör göra vänstern vaksam på alla typer av angrepp på demokratin.

Vi får härda ut känslan av att allt driver iväg från oss och envetet fortsätta att lyfta fram sambanden mellan otrygghet, konkurrens och arbetslöshet och ökad rasism och fundamentalism. Vi får fortsätta att lyfta fram det som är gemensamt mellan oss människor, istället för det som skiljer oss åt.

Känns helt överkligt

Anne-Li Lehnberg

Flamman 9/1 2015

Jenny Lindahl Persson, verksamhetsledare på Svenska tecknare, kände till Charlie Hebdo lite grann sedan tidigare.

– Det känns helt överkligt att terrorister går in och mördar redaktionen. Det känns som en ny och mycket farligare tid.

Satirbilden är, enligt Jenny Lindahl Persson, traditionellt ett starkare medium i Frankrike än i Sverige. Så är även fallet i Mellanöstern, där många tecknare lever under hot och har tvingats fly. I Sverige har tecknare varit relativt förskonade från hot och våld.

– När någon hotats har det framför allt varit vänstersatiriker som hotats av högerextremister.

Tror du att dådet kommer att påverka tecknare, att man kanske drar sig för att vara alltför kontroversiell?

– För dem som sitter med pennan i handen och på redaktioner är det svårt att inte tänka på det här, men det man märkt hittills är snarare motsatt effekt; att många blivit mer radikala.

Leif Zetterling är känd för Flammans läsare som satirtecknare. Han säger att även om dådet var fruktansvärt, blev han inte så förvånad.

– Det man kan säga är väl att det knappast är några vanliga muslimer som gjort det utan hjärntvättade galningar.

Han har själv gjort flera kontroversiella bilder som fått reaktioner och ibland hot, bland annat en på profeten Muhammed på en miss world-tävling. Efter massakern i Paris fick han ett mejl från en vän som var orolig och bad honom att vara försiktig.

– Det värsta jag varit med om var när jag gjorde en bild på Bert och Ian tillsammans med skinnskallar när Ny Demokrati var aktuellt. Jag hade varit borta och kom hem på kvällen. Då hade någon rivit ur bilden från Aftonbladet och satt upp den på min dörr. Signalen var tydlig; vi vet var du bor.

Finns det någon gräns för hur mycket man kan driva med till exempel religion, utan att det blir att sparka nedåt?

– Jag sitter inte och tänker ”hur ska man testa gränser”, utan det är oftast så att jag hakar på när någon nyhet händer.

Fotnot: Svenska tecknare planerar tillsammans med Reportrar utan gränser en manifestation för Charlie Hebdo på söndag kl 14 på Sergels torg i Stockholm.

Högerextrema utnyttjar läget

Alma Öberg

Flamman 13/1 2015

Dåden mot satirtidningen Charlie Hebdo i Frankrike har skakat hela Europa och det finns inga ord för att beskriva hur fruktansvärd händelsen är. En kallblodig avrättning av ett flertal civila människor. Det finns inga ursäkter eller förmildrande omständigheter för vad som skett. Det handlar om våldsamma extremister vilka är beredda att gå hur långt som helst för att uppnå sina syften och jag tror verkligen att de absolut flesta av oss inte ser det som annat än just vidrigt.

Men något märkligt har hänt efter det här. En stor andel människor har inte enbart visat medlidande för offren och deras närstående (vilket självklart är rätt och riktigt) utan även hyllat dem som hjältar och martyrer för det fria ordet genom att dela och sprida tidningens ofta grovt rasistiska och islamofoba satirbilder. Personer som tidigare aldrig skulle ursäkta rasism uttalar sig som om tidningen ifråga vore den största förkämpen för frihet och rättvisa. Islamofobi har på så vis blivit symbolen för yttrandefrihet och antiterrorism.

Precis som vi hade kunnat räkna ut i förväg så har de högerextrema krafterna i Europa utnyttjat attentatet för sin egen agenda och lyckats cementerat föreställningen av att terrorism är något som utförs av muslimer och mot västerländska ickemuslimer. Trots att muslimska terrorgrupper, så kallade jihadister, är en mycket liten del av världens alla muslimer så är det tydligt hur muslimer som grupp nu utmålas som förövare. Men den grupp som i störst utsträckning blir utsatta för terrordåd är just gruppen muslimer, såväl av jihadistisk som av antiislamisk terrorism. Vad vi inte får glömma är att jihadisterna ser den vanliga muslimen som en lika stor hädare som ickemuslimen. Och att klumpa ihop alla muslimer med jihadisterna är lika rimligt som att se alla kristna som ansvariga för sprängattentat mot abortkliniker.

I Frankrike har ett flertal moskéer nu attackerats och vandaliserats som hämnd efter attacken mot Charlie Hebdo. Att de satirbilder som nu sprids som ställningstagande mot terror är av islamofobisk karaktär är inte en tillfällighet, utan en direkt avspeglning av hur islam som helhet har blivit en syndabock.

Att inte vilja sprida eller publicera nidsbilderna från Charlie Hebdo anses av många vara det samma som att ursäkta våld och terror. Jag tycker att det är ett ohållbart resonemang. För det går att fördöma det vidriga som skedde i Paris, den massaker vilken de beväpnade männen gjorde sig skyldiga till, utan att hylla och sprida rasistiska nidsbilder. Det går att avsky våldsvverkande extremister utan att hålla med om tidningens budskap eller tycka att vad den publicerade var bra. Det går hur bra som helst att kritisera en företeelse, så som hets mot en redan utsatt grupp och inte vilja ha med det att göra, utan att det för den sakens skull ska räknas som en ursäkt för mord. Att normalisera och hylla islamofobi precis när den håller på att växa sig som starkast kan dådet inte på något sätt motivera.

Muslimer idag är redan en väldigt utsatt grupp, och de har blivit ännu mer utsatta efter våldsdådet på grund av guilt by association, hur muslimer som grupp buntas ihop med extremister. Just därför tycker jag att det är ansvarslöst att okritiskt hylla eller sprida islamofoba bilder från Charlie Hebdo för att hedra offren. Det finns andra, mycket bättre sätt att göra det på.

Internationalen

En massaker på det fria ordet

Emma Lundström

Internationalen 7/1 2015

Det är skrämmande varje gång det fria ordet hotas. Allra mest skrämmande är det när människor tar till vapen för att inskränka det. Att de tror att de har rätt till det. Rätt att döda för att tysta ord eller bilder som de inte håller med om.

Det snöar kraftigt i Stockholm den första onsdagen år 2015 när vår lilla redaktion nås av nyheten att redaktionen på den franska satirtidningen Charlie Hebdo har utsatts för ett blodigt attentat. Tungt beväpnade, svartklädda gärningsmän har stormat in i tidningens lokaler i centrala Paris. Minst tolv människor har skjutits ihjäl, många är skadade. Ingen redaktion är beredd på en sådan händelse. Beredd på en massaker. De överlevande måste befinna sig i ett svårt chocktillstånd.

Charlie Hebdo har funnits sedan studentprotesterna 1968. Precis som *Internationalen* kommer den ut en gång i veckan och precis som vi kallas den vänster. Men till skillnad från oss återpublicerade Charlie Hebdo danska Jyllands-Postens satirteckningar av profeten Mohammed 2006, och har publicerat fler Mohammedbilder sedan dess, något de blivit hotade för många gånger. Polisen vet ännu inte vilka som ligger bakom dådet men det har redan börjat spekuleras kring religiösa motiv.

Precis efter beskedet om massakern postar någon en kommentar på sociala medier:

”Galningars verk får inte tysta det fria ordet eller tas som intäkt att jaga oskyldiga människor.” Det är egentligen exakt så mycket som behöver sägas. Ett enskilt våldsdåd är ett enskilt våldsdåd. Det är vedervärdigt men det tillåter inte hetsjakt. Vilka de svartklädda gärningsmännen med automatkarbiner än visar sig vara, vilken grupp de än tillhör, så får deras gärning inte läggas på oskyldiga människors axlar. Det är lika bisarrt att hålla alla kristna ansvariga för Anders Behring Breiviks massaker, som att hålla alla muslimer ansvariga för ISIS eller al-Qaidas våldsdåd.

Tidigare låg vår redaktion mer centralt. Vi hade en officiell adress. Det var lätt att hitta oss. Men också vår tidning har haft en hotbild. I vårt fall har det rört sig om arga nazister. Så vi har ingen skylt på dörren och vi låser den alltid om oss, även om situationen för journalister i Sverige är en västanfläkt jämfört med i många andra länder där våra kollegor mördas för att deras röster ska tystna. Ofta är det inte någon marginell grupp som förföljer dessa journalister, utan de som sitter vid makten, via ombud.

Oavsett av vilka och på vilket sätt det fria ordet mördas måste vi fortsätta kämpa för att det ska få leva, överallt.

Kampen för jämlikhet är vårt vapen mot reaktionen

Ledare

Internationalen 15/1 2015

LEDARE: Ett ohyggligt dåd, utfört med beräknad och iskall brutalitet, i reaktionära krafterns tjänst, i syfte att sprida rädsla och misstro i samhället.

En chockerande våldsam desperationshandling, utförd av människor utan framtid, formade av ett samhälle präglad av mellanmänniskliga klyftor, hat och exploatering.

Båda dessa perspektiv är sanna. Massakern på de anställda på den franska satirtidningen Charlie Hebdo den sjunde januari var både ett bevis på den vapenmakt och stridskapacitet

som fundamentalistgrupper idag besitter och ett uttryck för deras impotens och marginalisering.

Dådet mot Charlie Hebdo och den judiska kosherbutiken i Paris var bestialiska uttryck för reaktionärt fanatiskt hat under religiös täckmantel. Ingenting kan försvara, urskulda eller bortförklara mordet. Men hotet från islamismen skall varken underskattas eller överdrivas. Även om den, likt den svenska nazistmiljön, inte utgör något direkt hot mot den konstitutionella yttrandefriheten som sådan, så är den ett alltför konkret hot mot enskilda aktivister och debattörer – och vad värre är, hamnar alla människor med muslimsk trostillhörighet eller påbrå, i kläm mellan fundamentalisterna och ett allt mer fientligt samhällsklimat.

När blivande politiska redaktören för Göteborgs-Posten, Alice Teodorescu, skriver om Paris-dåden (GP 11/1) belyser hon kanske tydligare än någon annan den avgrund som väntar när det konservativa etablissemanget tillåts sätta agendan. I samma stycke som hon berättar om sina erfarenheter av muslimska barn som lärarvikarie, berättar hon om terrordådet den sjunde och om en plikt att stå upp för yttrandefrihet där Lars Vilks görs till förebild. Vi får inte glömma att även om islamistiska frivilligsoldater rekryteras ur svenska förortsmiljöer så är det fortfarande helt andra högerextremister som är det största hotet mot de som kämpar för utökad demokrati i vårt samhälle – och de vill inget hellre än att Lars Vilks skall bjudas in i firummen. Och vad slags yttrandefrihet är det när högern kräver att varje debattör till vänster om Folkpartiet skall sprida Muhammedkarikatyrer på sina facebookkonton för att inte misstänkliggöras som ”kulturrelativister” eller ”nyttiga idioter” och tillika femtekolonnare i civilisationernas kamp?

Hur mycket avstånd vi än söker hålla mellan oss och mördarna får vi inte ställa oss sida vid sida med de hycklande västledare som tar varje tillfälle att ge läpparnas beaktelse åt yttrandefrihet samtidigt som de utnyttjar dåden till att inskränka medborgerliga friheter, öka massövervakning och skärpa repressiva åtgärder och system. De ledare som paraderade framför den väldiga minnesmanifestationen i Paris är alla delansvariga för det samhällsklimat som högerextremism, i alla dess former, gror ur. Det enda sättet att verkligen bekämpa den nuvarande våldsutvecklingen ligger i strävandet efter ett solidariskt och jämlikt samhälle med inkluderande välfärd för alla.

Charlie Hebdo – satirtidningen som började sparka nedåt

Marco Jamil Espvall

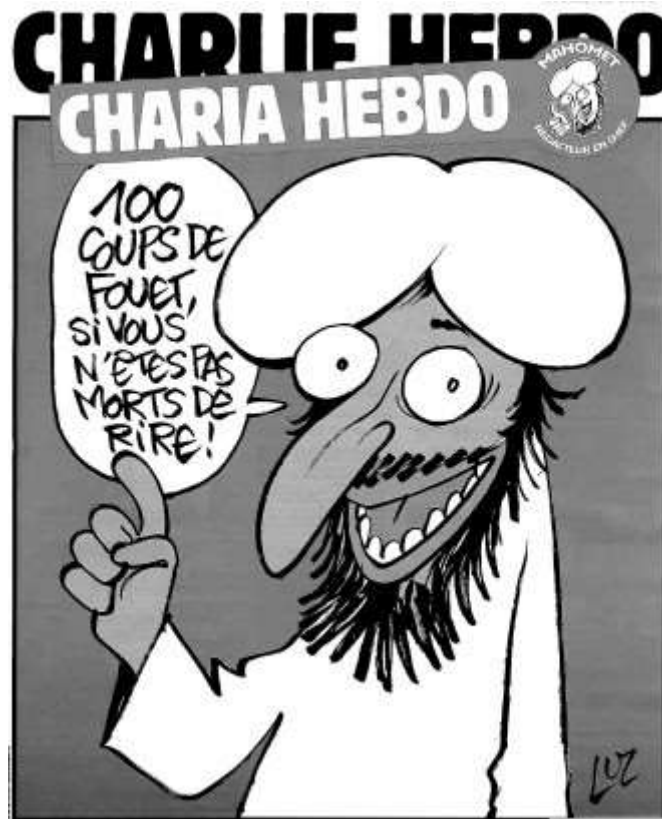
Internationalen 15/1 2015

- **Charlie Hebdo har rötterna i ’68-vänstern**
- **Sedan 2006 har satiren riktats allt mer mot muslimer**
- **Dags för Frankrike att göra upp med sitt koloniala arv**

Många av dem som försvarar *Charlie Hebdo* som satirtidskrift gör det på grund av att den i huvudsak är en publikation mot etablissemangets sprungen ur 1968 års motkultur, slår vilt åt alla håll, förolämpar alla, och så vidare.

Sant är att *Charlie Hebdo* inte startades som en rasistisk publikation. Dess existensberättigande utgjordes inte av hat. Dess allmänna politiska linje var inte rasistisk. Den hade ett politiskt syfte, men det var inte samma som *Le Pens* Front National eller Sarkozys UMP. Men, och detta är viktigt, under 2000-talet började *Charlie Hebdo* gradvis förskjuta sitt fokus mot att framför allt ägna sig åt att attackera islam på ett sätt som förstärkte förtryckande strukturer riktade mot Frankrikes omkring fem miljoner muslimer. Det var ett kommersiellt lönsamt beslut, eftersom det var en ideologisk hållning som passade väl in i den franska politiska kulturen. Det är alltid lätt att plocka billiga poänger på bigotta och intoleranta muslimer. Satiren som tidningen publicerade var klichéartad och slog in öppna dörrar. I ett

öppet brev från 2013 levererade den före detta Charlie Hebdo-medarbetaren Olivier Cyran skarp kritik mot tidningens "råa rasism" och "islamofobi", som han menade gradvis förstört tidningen alltsedan attackerna mot World Trade Center 11 september 2001.

Detta är inte bara ett mycket olyckligt slut för en satirisk tidskrift som föddes ur en radikal motkultur. Ännu olyckligare är de politiska tendenserna hos mainstream-media och opinionsbildare att retuschera bort Hebdos islamofobiska tendenser för att istället hitta en tydlig vinkel där man kan lovprisa Charlie Hebdo med hjälp av generaliseringar om yttrandefrihet, och stödja en sentimental solidaritet med en idealiserad Charlie Hebdo. På så sätt retuscherar man också bort rasistiska tendenser i den franska kulturen, och stödjer en sekulär fransk nationalism som inte erkänner sin islamofoba rasism mot sin arabiska befolkning och denna rasisms grund i fransk imperialism.

Att bara tala om pressfrihet och angrepp på yttrandefriheten är inte tillräckligt för att förstå vad som verkligen händer. Strategin bakom attacken verkar ha syftat till en ökad polarisering av det franska samhället, och att upprepa en islamistisk variant av Samuel P. Huntingtons mantra "civilisationernas kamp". Attacken mot Hebdos redaktion är ett tecken på islamisternas isolering och svaghet, där de försöker bomba sig in på kartan.

Men förutom att vara en mänsklig tragedi för offren och deras familjer hotar attacken att driva den vita franska befolkningen till att samlas bakom banderoller i en nationell republikansk enighet, där man uppfattar det som att de franska kärnvärdena om frihet, jämlikhet och broderskap är under en trojansk attack från landets muslimska befolkning. Muslimerna å sin sida riskerar att fösas in i famnen på radikala islamister som i värsta fall kan ses som de enda som försvarar Frankrikes muslimska befolkning.

Frankrike måste göra upp med sitt koloniala förflutna och omformulera sin universalism så att den också innefattar arabiska och muslimska medborgare.

Marco Jamil Espvall

FAKTARUTA

■ *Charlie Hebdo* började ges ut 1970. Mellan 1981 och 1992 var utgivningen till stor del inställd på grund av brist på pengar. Men sedan *Charlie Hebdo* 2006 återtryckte Jyllands-Postens Muhammedkarikatyrrer blev tidningen på nytt ett hushållsnamn i Frankrike, och tidningen fick bättre ekonomi i samband med att satiren började riktas mer mot Islam.

Offensiv

Ett fruktansvärt terrordåd

Redaktionen

Offensiv 8/1 2015

Som socialister, antirasister och demokratikämpar fördömer vi starkt den avskyvärda terrorattacken mot satirtidningen *Charlie Hebdo*s redaktion i Paris den 7 januari. Terrordådet skördade tolv människors liv, bland dem tidningens chefredaktör och flera tecknare. Minst fyra personer skadades svårt. När *Offensiv* på kvällen samma dag går i tryck är det ännu okänt vem och vilka som är förövarna.

Terrordådet var ett fegt och barbariskt angrepp mot oskyldiga och riskerar att följas av ökad statlig rasism och repression samt reaktionära stämningar.

Det är inte första gången som satirtidningen har attackerats. År 2011 kastades en bensinbomb mot redaktionslokalerna. Den attacken var sannolikt en följd av att tidningen hade utsett profeten Muhammed till sin chefredaktör.

Charlie Hebdo var dock kanske allra mest känd för sin satir mot alla religioner, mot Frankrikes presidenter, samt även mot extremhögern och det rasistiska Front National.

Media har redan pekat ut islamistiska krafter med anknytning till den Islamiska staten (IS, tidigare ISIS) som sedan månader tillbaka hotat med att genomföra terrorattacker i USA och Europa som hämnd för USA:s, Frankrikes med flera länders bombningar av IS i Irak och Syrien.

Även om det är grupper eller individer med anknytning till IS eller andra reaktionära islamistgrupper som står bakom attacken är det främst Frankrikes muslimer som kommer att drabbas av de främlingsfientliga krafter och den repression som följer. Dådet spelar inte minst rasistiska Front National och andra islamofober som länge har kampanjat mot en påstådd ”islamisering” av Frankrike i händerna.

Men dådets verkningar kommer att kännas av långt utanför Frankrikes gränser. Islamofobiska rasistpartier som exempelvis Sverigedemokraterna kommer att trappa upp sin hets- och hatkampanj mot muslimer och faran är stor för nya moskéattacker.

Under imperialismens drygt tioåriga krig mot terrorismen har antalet terrorattacker stadigt ökat. År 2013 dödades 18 000 personer i olika terrordåd, en ökning med 60 procent jämfört med året innan enligt Global Terrorism, som publiceras av det Sydney-baserade Institute for Economics and Peace. Sannolikt var det ännu fler som mördades i föl.

De franska regeringarnas, oavsett om det är högern eller socialdemokraterna som har styrt, aggressiva och interventionistiska politik under 2000-talet har också bidragit till terrorns spridning. Den gamla kolonialmakten Frankrikes krig i exempelvis Libyen, Mali och militära engagemang i Niger och Mellanöstern har bidragit till att ge terrorgrupperna nya rekryter.

Samtidigt som den franska imperialismen med våldsamma medel har försökt att hävda sin makt och ställning på världsarenan har den härskande klassen på hemmaplan ständigt intensifierat sina rasistiska splittringsförsök, vilket har gynnat Marine Le Pens Front National och spritt hat mot muslimer. (Samma dag som terrordådet utfördes publicerades exempelvis en bok om Frankrike under muslimskt styre och där alla lärare tvingats konvertera till islam).

Satir- och nidsbilder riktade mot vilken religion det än må vara riskerar i onödan att skapa en reaktion som kan utnyttjas av krafter som vill splittra och söndra. Det kan också som i danska Jyllands-Postens fall, under falskt flagg av att försvara yttrandefriheten, bara syfta till att provocera och öppna väg för nya attacker mot flyktingar och invandrare.

Men som Gauche Révolutionnaire (CWI i Frankrike) skriver: ”Vi delar inte Charlies förhållningssätt i dessa frågor. *Charlie Hebdo* valde att publicera Muhammed-karikatyterna. Det var inte av intresse och inte heller verkade det särskilt roligt eller nödvändigt. Men yttranderätt och tryckfrihet är rättigheter som vi, till skillnad från den härskande klassen, till fullo försvarar”. Hela Gauche Révolutionnaires uttalande kan läsas på <http://www.gaucherevolutionnaire.fr/>.

För att förhindra rasistisk splittring bör Frankrikes fackföreningar, vänsterpartier och sociala rörelser omedelbart förenas i en gemensam kampanj mot terror, våld och alla reaktionära försök att med dådet som ursäkt skärpa högerpolitiken på hemmaplan och globalt. Det skulle vara det bästa sättet att hedra offren och förhindra att våld och terror slår ytterligare rot.

Miljonmarsch i solidaritet

Redaktionen

Offensiv 14/1 2015

3,7 miljoner uppges ha deltagit i söndagens väldiga manifestationer runt om i Frankrike mot det spektakulära attentatet mot den franska satirtidningen *Charlie Hebdo*. Under tre dagars terror, gisslantagan och polisjakt den 7-9 januari berövades 17 människor livet.

Bara i Paris ska 1,2-1,5 miljoner ha slutit upp i den väldiga manifestation, som presidenten Francois Holland i spetsen för hela det franska politiska och mediala etablissemanget, utom Marine Le Pens Nationella fronten (FN) kallat till i namn av ”nationell enhet” för yttrandefrihet och demokratiska värden.

”Det är klart att en stor majoritet ville bemöta det terroristiska våldet för att bekräfta rätten till yttrandefrihet, men till stor del också för att visa sitt motstånd mot rasism och splittring”, skriver Rättvisepartiet Socialisternas systerorganisation Gauche Révolutionnaire (GR) på CWI:s hemsida.

GR deltog i manifestationerna, trots den bisarra upplevelsen att se sig tåga bakom inte bara Hollande och dennes föregångare Sarkozy, Frankrikes två mest impopulära presidenter sedan andra världskriget, utan också bakom 44 inbjudna världsledare, vars egna fingrar ofta dryper av både blod och undertryckt yttrandefrihet. Vissa andra vänsterorganisationer, som antikapitalistiska NPA, valde att bojkotta manifestationen i Paris.

”Närvaron av kungen av Saudiarabien, där ett kritiskt uttalande kan bestraffas med spöstraff eller den israeliske premiärministern Netanyahu, vars armé har dödat tusentals palestinier, eller den turkiska premiärministern Erdoğan, som har varit en ledande medhjälpare till Islamiska staten i Syrien, och många andra av de värsta krigsmånglarna och dödgrävorna av frihet i sina egna länder, var stötande för många demonstranter. Detta är förstäeligt”, skriver GR, ”men vi ville för vår del inte ge upp gatan till [premiärminister] Valls gester och föredrog att delta med de miljoner som var där för att uttrycka sitt motstånd mot hat och terrorism. Vi

deltog i marscher överallt där vi finns, samtidigt som vi delade ut vårt uttalande utan att möta någon fientlighet, utan snarare tvärtom”.

Mest imponerande under helgens enorma demonstrationer var enligt GR vägran att falla i den fälla som hade gillrats av terrorister och rasister. Den extremhöger som organiseras av Marine Le Pens FN lyckades på sin kant inte samla mer än tusen demonstranter i Beaucaire dans le Gard.

Många genomsådar också att den franska regeringen vill använda tillfället till att avleda arbetarnas och befolkningens gryende motstånd mot dess politik. ”Å andra sidan finns det gott om journalister och politiker som försöker överträffa varandra med nationalism, som om landet var på väg att gå ut i krig. Men detta var den totala motsatsen till de känslor som dominerade marscherna i alla städer, ofta lugna och tysta men framförallt kamratliga”, skriver GR. Marine Le Pen, som vill återinföra dödsstraffet, är långtifrån ensam om att hetsa mot muslimer. Den förre presidenten Sarkozy (som åter siktar på att kandidera i nästa val), som har kallat invandrarungdomar för ”slödder”, talar idag som vissa andra om ”civilisationernas krig”. Trots detta förkastade 66 procent i en opinionsmätning från den 10 januari, kort efter terrordåden, försöken att blanda ihop ”muslimer som lever fredligt i Frankrike” med våldsbejakande islamister.

GR manade under manifestationerna till motstånd mot att den ”socialistiske” premiärministern Valls, liksom högerpartiet UMP och FN, nu kommer att använda rädslan för terrorismens spöke till att dölja sin oförmåga att lösa de växande sociala och ekonomiska problem som plågar majoriteten av befolkningen. De kommer också att rättfärdiga de krig i Afrika och Mellanöstern, som i själva verket är orsaken till uppkomsten av de terroristgrupper som har producerat de tre galningar som mördade 17 oskyldiga människor. GR skriver:

”Arbetare och ungdomar måste förenas för att bekämpa rasismen, oavsett ursprung. För detta kan vi inte räkna med Valls, Hollande och Sarkozy! Vi måste organisera oss tillsammans för att angripa roten till problemet, det kapitalistiska systemet, exploateringen och utarmningen av majoriteten till förmån för en liten minoritet som systemet vilar på.”

Parollerna i det uttalande som GR spred löd: ”Ingen begränsning av yttrandefriheten!”, ”Vi får inte låta oss splittras!”, ”Nej till rasism!” och ”Ingen enighet med Valls-Merkel-Rajoy-Sarkozy eller Le Pen!”.

Uttalandet börjar med att ta avstånd från det chockerande terrordådet och uttrycka solidaritet och deltagande i sorgen med dem som stod nära de dödade och skadade på Charlie Hebdos redaktion.

GR riktade under manifestationerna en appell till fackföreningar och andra organisationer inom arbetarrörelsen och vänstern om att bygga en ”enad rörelse mot rasism och den politik som tvingar miljontals till otrygghet. Vi är för ett tolerant och demokratiskt samhälle där alla kan leva som de vill, enligt den kultur, filosofi eller religion de väljer. Ett demokratiskt samhälle som detta är möjligt, men kräver att vi alla kämpar för att rycka upp förtryckets och splittringens rötter i kapitalismen, som styrs av vinstjakt och exploatering av arbetare och naturresurser till förmån för en liten minoritet av superrika.

Genom att ta de viktigaste produktionsmedlen och utbytet av varor och tjänster ur händerna på kapitalisterna och genom att organisera samhället demokratiskt på grundval av offentligt ägande och under kontroll och ledning av arbetarklassen och befolkningen som helhet, kan vi få ett slut på ojämlikhet, krig och orättvisor. Detta är vad vi försvarar, denna vision om ett demokratiskt och socialistiskt samhälle, i total opposition mot det ändlösa barbari som kapitalismen påtvingar oss”. ■

Borgarna fruktar protester underifrån

Borgerligheten och makthavarna fruktar gräsrotsrörelser och protester underifrån. De vill ha total kontroll, vilket visades särskilt under massmanifestationen i Paris.

Svaret på terrorismen och rasismen är inte ”enighet” över klassgränserna. Det är regeringarna och det kapitalistiska systemet som har skapat terrorism och krig. Det krävs gemensam kamp från arbetare och ungdomar, över etniska och religiösa gränser, mot nyliberalism, högerpolitik och krigsrustningar.

Genuin massrörelse bästa försvar

Redaktionen

Offensiv 14/1 2015

Rädslan är stor för fler attentat. Även deras egna uppgifter tyder på att de tre dödade terroristerna, bröderna Chérif och Saïd Kouachi som genomförde massakern på Charlie Hebdos medarbetare och Amedy Coulibaly som dödade en polis och tog gisslan i en judisk butik, har haft band till al-Qaida respektive Islamiska staten (IS). En av dem, Chérif Kouachi, har också tidigare avtjänat ett fängelsestraff för att ha deltagit i rekryteringen av frivilliga till IS i Irak. Om de tre sedan agerat på eget initiativ eller som del i en större komplott är oklart.

Samtidigt rapporterar CNN att IS har lagt ut videoklipp där man uppmanar sina anhängare att ”resa sig och döda säkerhetspersonal, poliser, soldater och civila” i länder som USA, Frankrike, Australien och Kanada. Även i Sverige ligger säkerhetsnivån enligt säkerhetspolisen fast på en förhöjd nivå.

Om attentaten är en medveten del av en ”spänningens strategi”, som syftar till att skapa ökad frustration mot den statliga repressionen och driva ännu fler trakasserade och arbetslösa ungdomar in i jihadisternas armar än de cirka 3 000 från Europa som redan tros ha anslutit sig, är risken stor för att de leder till vissa framgångar.

I Frankrike, där rädslan är fortsatt hög för nya attentat, utposterar nu 10 000 soldater och 5 000 extra poliser för att skydda offentliga byggnader och trafikknutpunkter. Inte bara Marine Le Pen utan även Frankrikes nye högersocialdemokratiska premiärminister, den hårdförelidande inrikesministern Manuel Valls, talar i svepande ordalag om ”ett krig mot radikal islam”.

Enligt inrikesdepartementet ska ytterligare 700 poliser utplaceras till skydd av 717 judiska skolor utöver de 4 100 gendarmen som redan har detta uppdrag. Nu har det gått upp för dem att även moskéer hotas, liksom i Sverige.

– Synagogor, judiska skolor, men också moskéer ska skyddas för det har de senaste dagarna ägt rum flera attacker mot moskéer, sa Valls i BFM TV.

Mycket tyder också på att allt fler spärrar i hela Europa nu släpps i uppbygget av ett övervakningssamhälle, liksom för en ytterligare militarisering av polisen. Från det hastigt inkallade mötet i Paris, där den svenske inrikesministern Anders Ygeman (S) deltog tillsammans med justitie- och inrikesministrar från 11 EU-länder, USA och Kanada, kom signaler om snabba initiativ för såväl hårdare övervakning av internet och flygresenärer som skärpta gränskontroller och ökat samarbete mellan underrättelsetjänsterna.

Även på toppmötet för EU:s stats- och regeringschefer den 12 februari blir detta en huvudfråga, i syfte att riva upp EU-parlamentets motstånd mot integritetskränkningar. Risken är uppenbar för att upplevelserna av en kränkande övervakning ökar som kan driva in fler i terroristernas armar.

Hotet om fler terroråd måste så klart tas på största allvar. Men svaret på detta kan varken i Frankrike, Sverige, övriga EU eller någon annanstans vara en nationell enhet bakom de kapitalistiska makthavare och deras politiska lakejer som överallt är ansvariga för en pågående avveckling av efterkrigstidens välfärdsreformer, med en allt mer auktoritär inskränkning av demokratiska rättigheter, hand i hand med en imperialistisk, vårdslös och konfliktskapande utrikespolitik.

Sveriges närmande till Nato, militära upprustning och deltagande i Västimperialismens krig innebär också en ond spiral av förhöjd säkerhetsrisk, inte bara för eventuella ryska ubåtar utan också för terrorism.

När risken för terroråd idag ökar finns det alla skäl att påminna om att al-Qaidas och IS rötter finns i det kaos som skapades av USA:s fruktansvärda krig i Irak, ivrigt understött av Sveriges före detta stats- och utrikesminister Carl Bildt, och det terrorhot som nu växer ur det kaos som Sverige bidragit till att skapa i Libyen. Det finns också all anledning att varna för Margot Wallströms utspel om svenska militära rådgivare till Irak.

Liksom GR argumenterar för i Frankrike är det bästa försvaret även i Sverige att förstärka, radikaliserar, förnya och förena de gryende rörelserna underifrån: För en upprustad välfärd utan vinstintressen med rörelserna mot rasismen, liksom för upprustning av förörterna och mot klimathotet inför klimattoppmötet i Paris, mot militär upprustning och de hotande inskränkningarna av demokratiska rättigheter.

Alla dessa strider måste så snart som möjligt knytas ihop till en gemensam kamp mot de kapitalistiska makthavarna och deras politiska tjänare, parallellt med kampen för ett politiskt alternativ som kan utveckla ett demokratiskt och socialistiskt program.

Proletären

Proletären om attentatet mot Charlie Hebdo

Jenny Tedjeza

Proletären 8/1 2015

Det kallblodiga terrorattentatet i Paris är ett angrepp på yttrandefriheten samtidigt som det riskerar att spä på rasism och religiösa motsättningar.

Redaktionen för den franska satirtidningen Charlie Hebdo utsattes under onsdagen för ett terrorattentat som kostade tolv personer livet då tre män vid lunchtid trängde in på redaktionen och öppnade eld med automatvapen.

Charlie Hebdo, i Frankrike betraktad som en vänstertidning med många religionskritiska satirteckningar, hade redan tidigare utsatts för hot och attentat, bland annat efter publiceringen av de omtalade Muhammedkarikatyerna 2006. Så sent som natten innan attacken publicerade tidningen en satirteckning på sitt twitterkonto, föreställande ledaren för Islamiska staten, Abu Bakr al-Baghdadi.

De män som i skrivande stund söks av polisen misstänkta för terrorattentatet är två bröder i trettioårsåldern, födda och uppvuxna i Paris, som i somras återvände till Frankrike från Syrien.

Det kallblodiga attentatet mot Charlie Hebdos redaktion fördöms med rätta av medier och regeringschefer världen över som ett angrepp på yttrandefriheten. Visst går det att ifrågasätta det lämpliga i att publicera Muhammedkarikatyren i en tid då rasismen och islamofobin frodas i Europa, men ingenting kan ursäktas massmord som politisk metod.

Terrorattentatet i Paris kommer dessutom garanterat att spela den europeiska rasismen i händerna och öka motsättningarna mellan olika religiösa och etniska grupper. Vilket är exakt vad organisationer som Islamiska staten vill. I det avseendet går de hand i hand med Front National och andra högerextrema grupper.

I det offentliga samtalet i västvärlden dras gärna alla muslimer över en kam och terroristerna i Paris bekräftar den rådande bilden av muslimer som våldsamma och skoningslösa. Samtidigt som ingen skulle komma på tanken att göra Anders Behring Breivik till en symbol för kristna värderingar.

Attacken mot Charlie Hebdo är därför djupt beklaglig, inte bara för de drabbade och deras anhöriga, utan också för den politiska utvecklingen i Europa.

Varningarna alla struntade i

Patrik Paulov

Proletären 8/1 2015

När västvärldens politiker och medierna riktar blickarna mot terrordådet mot Charlie Hebdo i Paris går tankarna till en två år gammal intervju i *Proletären*. Den gjordes kort efter en annan blodig och bestialisk attack.

Det var i februari 2013 som en serie bomber i centrala Damaskus, Syrien, utlöstes mitt under morgonrusningen. Över 80 personer dödades. Två Damaskusbor, som vi fått kontakt med genom släktingar respektive bekanta i Sverige, uttryckte sin bestörtning över vad som hänt. De riktade sin vrede mot de fundamentalistiska terroristgrupperna men också mot gruppernas uppbackare.

En av Damaskusborna, Bashar Said, varnade för att västvärldens stöd till dessa religiösa extremister löpte stor risk att slå tillbaka: ”Ormen kommer att bita den hand som föder den.”

Än så länge är för lite känt för att bestämt fastslå motiven för massakern i Paris. Men utifrån de franska myndigheternas uppgifter om att en av de två huvudmisstänkta värvat stridande till al-Qaidaliknande grupper i Irak, samt att de båda i somras återvände från krigets Syrien, finns det anledning att komma ihåg vad Bashar Said och många andra syrier varnat för.

De extremister som nu terroriserar folken i Syrien och Irak, och som lockar tusentals fransmän, svenskar och andra européer att slåss i deras led, har inte uppstått ur tomma intet. De har fått direkt eller indirekt stöd av västländer som USA och Frankrike och deras allierade i Mellanöstern.

Att det är så erkänns också av de ansvariga.

I oktober förra året stod USA:s vicepresident Joe Biden på Harvard University och beklagade sig över att Saudiarabien och Turkiet ”gav hundratals miljoner dollar och tiotusentals ton vapen till vem som helst som skulle kämpa mot Assad trots att de människor som mottog leveranserna var al-Nusra och al-Qaida och de extremistiska elementen av jihadisterna från andra delar av världen”. Biden valde att titta om USA:s centrala roll i stödet till jihadisterna, men i övrigt är hans ord sanna.

Effekterna av denna vansinnespolitik kommer vi att påverkas av under lång tid framöver.

För om man göder extremismen i Syrien, om man pumpar in vapen och erbjuder militär utbildning till grupper som lockar tusentals unga män från omvärlden, så riskerar det att få våldsamma konsekvenser också långt utanför det aktuella konfliktområdet.

Vi är inte Charlie

Jenny Tedjeza

Proletären 14/1 2015

7Attentatet mot satirtidningen måste fördömas. Men efterspelet gynnar terrorister och högerextrema.

Efter det fruktansvärda attentatet mot satirtidningen *Charlie Hebdo*s redaktion i Paris i förra veckan har västvärldens ledare och medier tävlat i att manifestera sin solidaritet med offren och sitt försvar av press- och yttrandefrihet. Mest populärt är att i olika sammanhang yttra frasen "Jag är Charlie" för att demonstrera hur ett angrepp på en tidningsredaktion också är ett angrepp på det fria ordet.

Västvärldens tidningsredaktioner har också uppmanats att i solidaritet återpublicera de karikatyren av Muhammed och muslimska ledare som verkar vara det omedelbara motivet för terrorattentatet mot Charlie Hebdo. En uppmaning som bland annat svenska *Expressen* hörsammade, men många också valde att avvisa.

Det är skillnad mellan "omotiverad förolämpning och satir" som *New York Times* motiverar sitt beslut att inte publicera Charlie Hebdo's teckningar.

Satirens kraft ligger i generaliseringen och karikatyren, vilket gör den särskilt väl lämpad som vapen mot maktens hyckleri och övergrepp. På samma sätt blir satiren förödande när den istället sparkar nedåt.

När *Charlie Hebdo* och andra tidningar publicerar nidsbilder på muslimer i ett Europa där islamofobin växer väljer de att bekräfta snarare än att ifrågasätta fördomar om en redan utsatt minoritet i samhället.

Teckningarna slår i detta sammanhang inte mot religiösa makthavare utan mot de muslimer som utgör en stor del av arbetarklassen i många europeiska länder.

Splittring och rädsla är livsluft för extremister. Syftet med terrorattentatet i Paris är sannolikt inte i första hand att tysta en tidningsredaktion utan att öka motsättningarna mellan olika religiösa och etniska grupper. I det avseendet går terroristerna hand i hand med Front National och andra högerextrema organisationer i Europa.

Redan dagen efter attentatet mot Charlie Hebdo rapporterades om attacker mot flera moskéer i Frankrike och i Sverige skrev Björn Söder (SD) på Facebook att "Fredens religion visar sitt rätta ansikte".

I det offentliga samtalet direkt efter attentatet spred sig också en olustig tendens att blanda ihop islamism och terrorism. Enligt den logiken kunde vilken muslim som helst bli ombedd att kommentera dådet. Något som retade upp den tunisiska filosofen och antropologen Youssef Seddik i en intervju för franska webbtidningen rue 89:

"Vi är förfärade, vi är utom oss, men vi behöver inte rättfärdiga oss i egenskap av muslimer. Varför vänder ni er mot oss? Vi är som ni. Det är oanständigt att vi uppmanas ta särskilt avstånd från dådet."

Alla medier verkar i en värld med stor maktobalans mellan klasser och länder. Därför måste även satiren ses i ett sammanhang och dess funktion övervägas. Pressfriheten står inte i motsättning till ansvar för det som publiceras och yttrandefriheten innebär inte att du måste sprida dynga.

Återpubliceringen av Charlie Hebdo's teckningar handlar inte främst, som många borgerliga skribenter tycks tro, om huruvida den fria pressen har rätt att kränka andra individer eller ej.

Det handlar om vilka strukturer i samhället media väljer att blottlägga eller dölja. I det avseendet går Charlie Hebdo maktens ärenden, och inte folkets.

Hela poängen med pressfrihet är att vi inte måste vara Charlie Hebdo. Vi kan göra andra publicistiska överväganden om vår ståndpunkt är en annan.

Det går att kraftfullt fördöma attentatet mot Charlie Hebdos redaktion och samtidigt säga: Vi är inte Charlie.

Varför ville ingen vara al-Ikhbariya?

Patrik Paulov

Proletären 14/1 2015

Spåren efter den fasanfulla attacken mot *Charlie Hebdo* i Paris pekar i riktning mot extremistgrupper i Jemen och Syrien. Men när lika fasansfulla attacker utförts mot journalister i det sistnämnda landet har det inte blivit mer än korta nyhetsnotiser i väst.

Ett angrepp som i mångt och mycket liknar Charlie Hebdo-massakern skedde i juni 2012 mot den syriska tv-kanalen al-Ikhbariya. En grupp väpnade män stormade kanalens huvudkontor ett par mil söder om Damaskus. Sju anställda, både vakter och journalister, tillfångatogs och fick händerna bakbundna innan de brutalt avrättades.

Den syriske informationsministern kallade dådet för en massaker riktad mot journalism och pressfrihet.

Bemötandet från västvärlden var kallsinnigt. Kan det bero på att al-Ikhbariya var en tv-kanal som yttrande fel åsikter när de stämplade det väststödda upproret som terrorism?

Jyllandsposten drev fram hetskampanj

Robert Wettersten

Proletären 14/1 2015

Hoten mot *Charlie Hebdo* började efter att tidningen publicerat bilder av profeten Muhammed. Redan för nio år sedan publicerade danska Jyllandsposten karikatyrteckningar av Muhammed, och fick starka reaktioner. Tittar man på den historien, kan man fråga sig vem det är som hetsar mot vem.

I början av 2006 kallar Saudiarabien och Iran hem sina ambassadörer från Danmark. Danska ambassader och konsulat angrips i Indonesien, Syrien och Libanon. På nyheterna ses människor i muslimska länder protestera och bränna danska flaggor. Demonstrationerna kräver flera dödsoffer.

När liberala malmötidningen *Sydsvenskan* publicerar bilderna 2008 bränns även svenska flaggor. Fram tonar bilden av fundamentalistiska islamister som vill bekämpa västvärldens heliga yttrandefrihet med våld.

Men historien är mer nyanserad än så. I boken *Världens lyckligaste folk*, redogör journalisten Lena Sundström för vad som hände i Danmark under de här månaderna.

Det började med att den danska författaren Kåre Bluitgen inte kunde hitta någon som ville illustrera hans barn- och ungdomsbok om *Koranen och profeten Muhammed*. Enligt honom var det på grund av rädslan för våldsamma reaktioner från muslimer.

Några officiella förfrågningar hade egentligen inte skickats ut, men icke namngivna tecknare ska ha tackat nej. Att det kunde ha varit så att tecknarna inte ville samarbeta med just Kåre Bluitgen, som i en bok uppmanat folk att kasta mensblod på Koranen, föresvävade honom tydligen inte.

”Det här är ju för djävligt”, tänkte Flemming Rose, kulturredaktör på *Jyllandsposten*, och skickade ut ett brev till 40 danska tidningstecknare med förfrågningar om att teckna Muhammed för publicering redan samma helg.

Resultatet blev de tolv ökända teckningarna, varav högerextrema Kurt Westergaards hör till de mest islamofoba.

Teckningarna publicerades i ett sammanhang där den danska politiken anpassats mer och mer till rasistiska Dansk Folkeparti, och där programledaren Kaj Wilhelmsen i radio kunde säga att det enda sättet att undgå bombattentat i Danmark var att ”slå ihjäl en betydlig del av de muhammedanska invandrarna”.

I det här sammanhanget skrev elva ambassadörer från muslimska länder, på uppmaning av en rad danska muslimska organisationer, ett brev till statsminister Anders Fogh Rasmussen. De ville träffa honom och diskutera den oroande situationen.

Anders Fogh Rasmussen tackade nej, men gick ut i pressen och sa att ambassadörerna ville att han skulle straffa Jyllands-posten. Ambassadörerna fortsatte bjuda in statsministern, och påpekade att det måste blivit något missförstånd. De var absolut inte ute efter att inskränka yttrandefriheten.

Statsministern fortsatte att säga att han inte tänkte ta några rättsliga steg mot tidningen. Så här fortsatte det i fyra månader, och stämningen började bli allt mer spänd.

Egyptiska medier rapporterade i december om muslimers förhållande i Danmark, och ryktena om niddbilder av profeten cirkulerade i arabvärlden. Hur bilderna egentligen avbildat Muhammed överdrevs av en del religiösa ledare, som även visade ”falska” Muhammed-karikatyrrer som var väsentligt grövre än de som publicerats i Danmark.

Det är i det här sammanhanget som folk i muslimska länder protesterar, bränner danska och svenska flaggor, och som en liten extrem minoritet tar till våld mot danska institutioner i arabvärlden.

Man kan fråga sig hur ärligt menat Jyllands-postens försök till debatt om yttrandefriheten egentligen var. Ett par år tidigare refuserades tecknaren Christoffer Zielers komiska avbildningar av Jesus, med motiveringen att det skulle kränka många människor.

Troligen finns svaret i en av de publicerade teckningarna, Lars Refns ”Mohammed, Valby-skolan 7A”. På bilden syns en pojke vid svarta tavlan, där han på farsi skrivit ”Jyllandspostens redaktion är en flock reaktionära provokatörer”.

De starka reaktionerna mot teckningarna kan sättas i relation till två andra exempel där kristna reagerat starkt på kontroversiella avbildningar av Jesus – fotoutställningen *Ecce Homo* av Elisabeth Ohlson Wallin och Andre Serranos *Piss Christ*.

Uppsala domkyrka bombhotades när den förstnämnda visades, och domprosten Tuulikki Koivunen Bylund mordhotades. I Norrköping försökte demonstranter storma muséet, kastade grus efter konstnären och skrek ”hora” och ”fitta” efter henne.

Piss Christ väckte än mer handgripliga protester, både internationellt och i Sverige. Så sent som 2007 tog sig yxbeväpnade män in på Kulturen i Lund och förstörde utställningen *A history of sex*, som Serranos verk var en del av.

För övrigt kom Kåre Bluitgens barnbok ”Koranen og profeten Muhammeds liv” ut 2006. Omslaget pryddes av en välvilligt tecknad bild av profeten Muhammed. Ingen brydde sig.

Från bin Ladin till Islamiska staten – terror med stöd av väst

Patrik Paulov

Proletären 14/1 2015

Efter den bestialiska attacken på Charlie Hebdo står världens ledare upp mot terrorn. Men bland de som demonstrerade på Paris gator i söndags fanns de som i decennier backat upp och utnyttjat religiös extremism för sina intressen.

I oktober förra året talade USA:s vicepresident Joe Biden inför studenter på Harvard University. Hans öppenhjärtiga anförande slog ned som en bomb i vissa kretsar.

När Biden beskrev orsaken till det våldsamma kaoset i Syrien och Irak beklagade sig han över Saudiarabiens och Turkiets agerande. Vicepresidenten sade:

”De gav hundratals miljoner dollar och tiotusentals ton vapen till vem som helst som skulle kämpa mot [Syriens president] Assad trots att de människor som mottog leveranserna var al-Nusra och al-Qaida och de extremistiska elementen av jihadister från andra delar av världen.”

Naturligtvis valde Biden att titta om USA:s centrala roll i stödet till jihadisterna. Saudiarabien och Turkiet tillhör som bekant USA:s närmaste vänner. Men i övrigt var hans ord korrekta.

Väst och dess allierade i Mellanöstern bär stor skuld till framväxten av den fundamentalistiska extremism och terror som idag finns i världen.

Att imperialismen inte har eviga vänner, bara eviga intressen, är väl känt. Det betyder att imperialistmakternas allierade ena dagen kan vara dess fiender nästa dag, för att senare åter stå sida vid sida.

Så förhåller det sig med terrornätverket al-Qaida och de organisationer som följt i dess spår.

Under det socialistiska blockets existens var kommunismen och ”ondskans imperium” västvärldens huvudfiende. När detta imperium, Sovjetunionen, gick in i Afghanistan 1979 och ockuperade landet såg USA sin chans.

Tillsammans med Pakistan och Saudiarabien understödde CIA en motståndsrörelse som lockade fundamentalistiska islamister från hela arabvärlden. En av dem som i slutet av 1980-talet fick hjälp med vapen, pengar och militär utbildning var den senare ökände Usama bin Ladin. al-Qaida skapades med direkt stöd av USA:s underrättelsetjänst.

Som bekant blev vänskapen kortvarig. Efter att USA upprättat militärbaser i Saudiarabien vände al-Qaida sin skapare ryggen och slog tillbaka med full kraft den 11 september 2001.

Svaret från USA och dess allierade blev lika brutalt. De följande åren av ”kriget mot terrorismen” försvagade Usama bin Ladins ursprungliga organisation baserad i Afghanistan och Pakistan. Men den huvudsakliga effekten av detta krig var snarast att det skapade en grogrund för nya al-Qaidainspirerade våldsgrupper i långt fler länder.

Ockupationsmakterna talade om demokrati, respekt för mänskliga rättigheter och fred, medan folken i Afghanistan och Irak levde i en verklighet fylld av massdöd, förstörelse och tortyr.

Snart drabbades ännu fler länder av militära angrepp när CIA 2004 inledde drönarkriget. Enligt Byrån för undersökande journalist vid City university i London, som dokumenterar drönarkriget i Pakistan, Somalia och Jemen, har det skördat över 3000 dödsoffer. Hundratals av dem var barn.

Är det någon som tror att pakistanier, somalier eller jemeniter sörjer mindre än fransmän när deras nära och kära brutalt mördas framför deras ögon?

Under senare tid är Syrien och Irak två länder där terrorismen fått ett fäste. Extrema våldsgrupper som Islamiska staten (IS) och Jabhat al-Nusra, den syriska grenen av al-Qaida, lockar till sig tusentals unga män från Frankrike, Sverige och ytterligare ett åttiotal länder. Även de skyldiga till massakern i Paris förra veckan uppges ha kopplingar till IS.

Vad som förtigs i sammanhanget är betydelsen av USA:s kriminella krig i Irak. Utan det hade Islamiska staten inte funnits. Nio av IS blivande ledare satt i USA:s ökenfängelse Camp Bucca någon gång under åren 2003-2009. Det var där de formade sina extrema åsikter och vann sina första anhängare. Fängelset blev ett "terroristuniversitet".

Vad som också förtigs när "världen" demonstrerar för yttrandefriheten och mot terrorismen är Joe Bidens tal på Harvard university.

Flera av de makthavare som var i Paris i söndags är medskyldiga till att Syrien och Irak förvandlats till ett centrum för IS och andra extremistgrupper. För precis som al-Qaida på 1980-talet så hade Islamiska staten, Jabhat al-Nusra och övriga extremistgrupper i Syrien och Irak aldrig kunnat få den styrka de har idag utan det massiva stödet utifrån med vapenleveranser, dollarbuntar och träningsläger.

Dessa makthavare är medskyldiga till att tiotusentals invånare i dessa länder dödades, torterats och våldtagits av inhemska och tillresta extremistkrigare.

Dessa makthavare är medskyldiga till att ha skapat ett kaos som kan få våldsamma konsekvenser långt utanför den aktuella konfliktzonen.

Det är inte bara Saudiarabien och Turkiet, som Joe Biden nämner, som bär stort ansvar för utvecklingen. Under USA:s överinseende har också Israel och Jordanien spelat en viktig roll. Alla nämnda stater fanns representerade i Paris.

Skulden faller också tungt på Frankrike och dess president François Hollande. Den franska regeringen har under hela Syrienkonflikten varit drivande i den internationella gruppen Syriens vänner, som aktivt stött det väpnade upproret. I denna grupp har också Sverige deltagit.

Att Frankrikes rebellvänner i Syrien upprepade gånger erkänt att de på marken strider sida vid sida med skolbombande, halshuggande och kyrkoförstörande extremister har inte påverkat president François Hollande.

I augusti förra året medgav han för nyhetsbyrån AFP att Frankrike sänt en ny omgång vapen till dessa "demokratikämpande rebeller". I vems händer vapnen slutligen hamnar – al-Qaida, IS eller annan grupp? – är omöjligt att veta eftersom de stridande skiftar organisation och lojalitet utifrån vem som för stunden står starkast.

Den vansinnespolitik som Frankrike och västvärlden i stort representerar lär skörda offer för lång tid framöver.